

OLÁH ANDRÁS

útlevél a múltba

álmod szerettem volna lenni
megbújni párnád gyűrődésein
ám belőled elfogyott a csiklandó
öröm: kinyúlt pólódban
vacogsz összekucorodva
s ha volt is hozzád kulcsom: már
nem érvényes – bezárkóztál végleg –
két ember kell a magányhoz
ám nincs ami felejtésre ítélné
a tiltott határátlépéseket
– itt kering bennünk az ősz
de talán még kinyújtja kezét a
rosszkedvű reggel hogy ne menj el
hogy ne kelljen visszajönni

mi lett

„hozd vissza” – bosszankodott
nagyapám amikor az alumíniumbögrét
amivel a csirkéknek a kukoricadarát kimérte
elhajítottam a baromfudvar közepén
„messze van” – makacskodtam
és lekuporodtam a pihéstollú csibék közé
„tudod is te mi a messze – morgott az öreg –
amit a szem belát az nem távolság
Kolozsvár látod messze van
sírt az országút a lábunk alatt míg odaértünk
de a simogató öröm arcunkat bizsergette
vágy és vezeklés találkozott
egy öregasszony kendőjébe szorított
s csak egyetlen szót tudott
kimondani hogy »végre«
de mi lett a meglelt igéből mi lett a szóból
mi lett a vágyból s ki szedi ki gyulladt
körmeink alól a tüskét és ki hozza vissza
az eldobott irgalmat a gyomverte messzeségből...”